
VYSVĚDČENÍ

„Martin Pokorný,“ ozve se od tabule a celá třída jako na povel ztichne.

V Martinovi se tají dech. Teď to přijde! Pohroma...

„Tak pojď, Martine,“ hlas paní učitelky Kovaříkové je přísný.

Oči spolužáků se na něho upřou a nespouštějí se, ani když se Martin pomalu zvedá a se sklopenou hlavou jde ze své poslední lavice ke stupínku. Je hrozně bledý, jeho rty ztratily červenou barvu. Dokonce i pihy na nose mu zbělely.

„Kytku,“ zašeptá nahlas jeho sousedka v lavici Veronika. „Zapomněl jsi kytku!“ A hned vyskočí a běží Martinovi zapomenutou kytku podat.

Ano, Martin v tom rozrušení nechal na lavici ležet rudou růži, kterou mu ráno maminka dala pro paní učitelku. Zastaví se a zamračeně vyškubne spolužačce růži z ruky.

„Au!“ vykřikne Veronika, kterou růže nečekaně svými trny píchla. „Ty jsi ale!“ řekne a zamračeně se vrací do lavice.

Martin sevře růži jako kus klacku. Tváří se přesně podle toho, co si v duchu myslí. Dávat paní učitelce

takovou krásnou růží je škoda. Vůbec si ji nezaslouží!

„No, Martine, myslím, že za takové vysvědčení tě rodiče opravdu nepochválí,“ říká paní učitelka a podává Martinovi bílý list. Martin ho popadne, ani se na něj nepodívá. Se skloněnou hlavou mlčky podá paní učitelce růží, jako by ho pálila v rukou.

„Děkuju ti,“ hlesne paní učitelka rozpačitě.

Martin se vrací do lavice, ruku s vysvědčením schovává za záda.

„Máš ji?“ špitají zvědavě děti. „Dostals ji?“ – „Fakticky?“ Natahují krky, aby se podívali na Martinovo vysvědčení, ale ten ho střeží.

„Nechte mě!“ podrážděně tiskne vysvědčení k sobě. Uhýbá před dětmi a Vojtu, který k němu vztáhl ruku, dokonce praští přes prsty.

„Ticho, děti, nechte Martina! Věřím, že bude přes prázdniny zpytovat svědomí, aby se něco takového už příště neopakovalo.“

Žáci se utiší a paní učitelka zavolá další jméno: „Iveta Prošková!“ Iveta radostně vyskočí a běží k tabuli. Dlouhé černé copy s červenými beruškami jí vesele poskakují po ramenou. Tě je hej, má na vysvědčení samé jedničky! Taky je hned pyšně ukazuje všem okolo.

Martin si sedne a vysvědčení, jako by ho vůbec nezajímalo, strčí do lavice. Celý zbytek hodiny se vydrží dívat lhostejně z okna a pozorovat, jak se po nebi povalují šedé mraky. Ale v duchu je jako na trní. Úplně ho svrbí ruce, jak by chtěl otočit ten zatracený papír a podívat se, jestli paní učitelka skutečně udělala to, čím mu docela nedávno pohrozila. Jestli ano, je Martin ten nejnešťastnější kluk na světě! Bude mít úplně zkažené prázdniny! A podle toho, co řekla, to vypadá, že si nic nerozmyslela. Hlavou mu znovu proběhne ten

nešťastný den, kdy se to všechno semlelo... Kdyby tak šel vrátit čas! Kdyby se tak mohl vrátit o pár týdnů zpátky! Kdyby tak zase byl pátek třináctého!

Paní učitelka dočte poslední jméno, popřeje dětem hezké prázdniny a rozezní se zvonek. Poslední zvonění v tomto školním roce! Děti se s rachotem vyřítí z lavic a utíkají ke dveřím. „Na shledanou, paní učitelko, na shledanou!“ volají jeden přes druhého.

„Užijte si volna a v září se uvidíme,“ loučí se s nimi třídní. Posbírá všechny květiny, které dostala, a spolu s dětmi odchází ze třídy. Martin jde pomalu za nimi.

„Jdeš s námi?“ volají na něho kluci, Ondra s Matějem. Martin jenom mávne rukou a zakroučí hlavou. Pomalu se loudá ven. Chodba se otřásá dupotem dětských nohou, jak se kluci a holky nemohou dočkat prázdnin! Za chvíli je škola zcela prázdná. Martin počká, až zůstane na schodišti sám, a podívá se na vysvědčení. Ačkoli to čekal, projede jím něco jako rána elektrickým proudem! Ano, černé na bílém tu stojí, že Martin Pokorný má dvojku z chování. Je to jasné! Nebude moře, nebude nic! Táta je přísný, ani maminka ho nedokáže přemluvit!

Nešťastný Martin usedne na nejbližší schod a z očí mu vyhrknou slzy.

„Ale no tak, komu se to nechce domů?“ ozve se navednou za Martinem hluboký dobrácký hlas školníka Kučery. „Snad nebrečíš? Co se, propána, stalo? Ztratil jsi něco?“

Martin mu mlčky ukáže vysvědčení. Starý pan Kučera ztěžka usedne vedle Martina a nasadí si na nos brýle.

„Tak copak to tu máme?“ jede prstem po známkách. „Dvojka z matematiky, dvojka z vlastivědy... trojka

z češtiny... to přece není žádná katastrofa?“ diví se. „Já měl dokonce z matiky čtverku,“ svěříje se se šibalským úsměvem. „A svět se nezbořil!“

Martin prstem ukáže na známku z chování, které si pan Kučera nevšiml.

„Uspokojivé,“ čte nahlas školník a zarazí se. Pátravě se zadívá na ubrečeného Martina. „To asi nebude jednička, co?“

Martin zakroučí hlavou.

„Dvojka?“ zeptá se se zdviženým obočím pan Kučera. „Aha,“ řekne, když vidí, že Martin smutně přikývl. „Já už vím, kterej ty jsi...“